

Zuzana Ištoňová, 14 rokov, Prešov

Dvojičky

Kde sú hranice medzi zábavou a nočnou morou?

Vybrali sme sa partia piatich kamarátov k dedinskému jazeru kúsok od cesty. Bol horúci letný deň. Nemali sme nič užitočnejšie na práci, rozhodli sme sa trochu si zaplávať. Zišli sme z hlavnej cesty. Našu stúpajúcu radosť by videl aj slepý.

Začula som zapišťanie Nory. Poznám ju už od škôlky, takže to nebolo prekvapujúce. Iba som na ňu zazrela a išla ďalej. Slnko pálilo tak veľmi, že som sa v zúfalstve začala ovievať mobilom. Jazero bolo zelené no na hladine plávali iba trsy rias. Keď sme konečne našli vhodné miesto na plávanie, všetci za sebou vliekli nohy a Nora nariekala. Vraj ju nikto neinformoval o dĺžke cesty k jazeru a okolo neho. Nikto nemal síl jej na to odpovedať. Za najvhodnejšie miesto sme vybrali časť pri skalnom výbežku. Položili sme deku na kamennú pláž a vyložili maškrtky.

„Som hladný ako vlk!“ zahlásil Samo.

Nora vybrala ešte teplú bábovku. Potom sa zamračila.

„Nechala som v aute nožik.“ povedala a pozrela na Sama.

„Ak mi ho donesieš, dám ti tú najlepšiu bábovku,“ sladko sa usmiala.

„Zasa ja!“ povedal no už ho nebolo.

Zabudla som spomenúť, že tí dvaja spolu chodili už skoro rok. Ich vzťah som nikdy nefandila a popravde som si ani nemyslela, že vydrží. V našej partii sú okrem Sama ešte dvaja chalani. Dvojčatá Matúš a Martin. Vzhľadovo sú veľmi podobní, no povahovo sú ako deň a noc. Vedú vojnu už od základnej. Snažia sa od seba držať odstup, teda skôr my. Nechceme si predsa skaziť deň hádkami. Pomaly som na deku rozkladala jedlo. Matej ma s očakávaním v očiach pozoroval.

„Dúfam že si uvedomujete, že nemám kulinárske schopnosti ako Norika.“

Nora sa zamračila tak, že sa jej spojilo obočie, načo som sa ja začala smiať ešte viac. Nenávidí, keď ju voláme Norika. Pribehol Samo a Nora bola zasa ako slniečko. Práve to je dôvod, prečo nemám rada ich vzťah - pretváarka. Hodil do nej tašku s vecami a ona sa zasmiala ešte viac.

„Chcete ísť plávať alebo jesť? Ja by som si zaplával,“ povedal Matúš a zasnene hľadel na jazero.

„Ty kl'udne choď,“ zahlásil Martin k bratovi je otočený chrbtom, „ja sa najem.“

Matúš sa na nás usmial, bratovi ukázal neslušné gesto a odkráčal za strom. Prezliecť sa. Martin aj Samo sa zatiaľ spokojne uvelebili na deke, aj keď sa to na tých kameňoch veľmi nedalo. Nora otvorila svoju nádobu s bábovkou a všetci pri tej vôni zavzdychali.

„Mali by ste sa s Matúšom udobriť.“

V Norinom hlase bolo cítiť ustarostenosť.

„Po tých rokoch? To sa neoplatí,“ uškrnul sa Martin.

„Myslím, že by bolo na čase. Ste bratia!“

„Staraj sa o seba a o svoje vzťahy.“

Nora si beznádejne vzdychla. Samo sa snažil o zmenu pochmúrnej nálady, no s jeho suchými žartíkmi sa mu to nikdy nepodarilo. Bez slova sme pozorovali zelenú hladinu jazera.

„SKÁČEM!!!“

Okolo prebehol Matúš a z výbežku do jazera skočil do vody rybičku.

„Nie!“ zakričali sme všetci naraz, prekvapivo aj Martin.

„Voda je neprebádaná, to nie je bazén!“ skričala Nora.

Všetci sme utekali k vode. Ako sme predpokladali, nikto sa nevynáral. Začala som panikáriť. Myslím, že aj ostatní, pretože nikto nevedel, čo spraviť.

Martin sa spamätal prvý. Začala sa brodiť jazerom. Voda bola mútna a na pol ceste mu už riasy siahali po opasok.

„Dávaj si pozor, môže to byť nebezpečné,“ vrieskala Nora, no Martin sa ani neobzrel.

„Kde si? Kde si? Kde si!?!“ kričal na plné hrdlo.

V očiach som videla slzy. Bolo to zvláštne a tušila som, že by sa k tomu nepriznal. V rýchlosti som vytiahla mobil a vytočila 155.

„Linka prvej pomoci. Prosím?“ ozval sa hlas v telefóne.

Snažila som si spomenúť, čo mám povedať skôr.

„Volám sa Andrea Lipová, mám devätnásť rokov. Mój kamarát skočil do vody. Spadol na hlavu a nevynára sa. Snažíme sa ho nájsť, no nevieme, kde skočil. Nevie...neviem, či ho nájdú.“

„Kde presne sa nachádzate?“

„Vessov potok. Dedina blízko lesa. Hneď vedľa je jazero.“

„Fajn, počkajte na mieste. Hneď sme tam.“

Nora mi venovala pohľad cez slzy. Objali sme sa a zadívali na kričiaceho Martina. V jazere sa pohyboval, pretože mu voda bola už po hrudník.

„Matúš, Matúš!“ kričal znovu a znovu.

No chvíli prišli záchranári, potom polícia. Matúša som viac už nevidela.

Matúš mal pohreb iba pred týždňom, mesiac po incidente. Trvalo dlho, kým našli jeho telo. Bolo zaseknuté v najhlbšej časti jazera. Nikto sa s tým nevedel vysporiadať. Najťažšie to bolo pre Martina. Po odchode polície prehl'adával jazero, kým ho z neho nasilu nevytiahol bezmocný otec. Všetci sme hneď pochopili, že ich hádky boli iba obyčajné detské výmysly.

Po pohrebe sme sa rozlúčili aj s Martinom. Odst'ahoval sa do iného mesta ku strýkovi. Vraj sa chcel s bolesťou vysporiadať sám.